

SĄD

**Odwołanie wniesione w dniu 9 czerwca 2016 r. przez Valérię Annę Gyarmathy od wyroku
wydanego w dniu 18 maja 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-79/13
Gyarmathy/EMCDDA**

(Sprawa T-297/16 P)

(2016/C 364/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Valéria Anna Gyarmathy (Győr, Węgry) (przedstawiciel: adwokat A. Véghely)

Druga strona postępowania: Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 18 maja 2015 r. w sprawie F-79/13 Gyarmathy/EMCDDA;
- stwierdzenie nieważności decyzji (byłego) dyrektora EMCDDA z dnia 11 września 2012 r. oddalającej jej wniosek o udzielenie wsparcia;
- stwierdzenie nieważności decyzji (byłego) dyrektora EMCDDA z dnia 14 września 2012 r. o nieprzedłużeniu z wnoszącą odwołanie umowy o pracę;
- stwierdzenie nieważności decyzji (byłego) przewodniczego zarządu EMCDDA z dnia 13 maja 2013 r. i decyzji (byłego) dyrektora EMCDDA z dnia 25 czerwca 2013 r.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący żądania stwierdzenia nieważności decyzji dyrektora EMCDDA z dnia 11 września 2012 r. oddalającej jej wniosek o udzielenie wsparcia:

Wnosząca odwołanie podnosi, że w wyroku wydanym w pierwszej instancji w sprawie F-79/13 w dniu 18 maja 2015 r. Sąd do spraw Służby Publicznej, stwierdzeniem, że administracja agencji właściwie zajęła się zażaleniami wnoszącej odwołanie, przeinaczył okoliczności faktyczne i zaprzeczył obszernym dowodom z dokumentów zawartym w aktach sprawy. (Były) dyrektor EMCDDA oddalił wniosek wnoszącej odwołanie o udzielenie wsparcia, przede wszystkim jej wniosek o uwolnienie jej od długotrwałego zastraszania i mobbingu, którym była poddawana przez swojego bezpośredniego przełożonego. (Były) dyrektor naruszył obowiązek wspomagania, staranności i dobrej administracji (wyroki: z dnia 27 listopada 2008 r. Klug/EMEA, F-35/07, EU:F:2008:150, pkt 74; z dnia 12 lipca 2011 r., Komisja/Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, pkt 84). Na podstawie stanu faktycznego i dowodów zawartych w aktach sprawy, art. 24 regulaminu pracowniczego oraz właściwego utrwalonego orzecznictwa (były) dyrektor EMCDDA, działający jako organ powołujący, nie zapewnił wnoszącej odwołanie żadanego wsparcia i nie podjął działań niezbędnych do ochrony ogólnie spokoju służby, a szczególnie wnoszącej odwołanie przed niewłaściwym traktowaniem. W związku z tym wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej w pierwszej instancji w odniesieniu pierwszego zarzutu jest nieprawidłowy w zakresie ustaleń faktycznych, a ponadto niegodny z przepisami wspólnotowymi i utrwalonym orzecznictwem. Należy go więc uchylić oraz stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.

2. Zarzut drugi dotyczący żądania stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 14 września 2012 r. o nieprzedłużeniu z wnoszącą odwołanie umowy o pracę:

Zaskarżony wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej opierał się na toku rozumowania, zgodnie z którym decyzja (byłego) dyrektora EMCDDA z dnia 19 grudnia 2012 r. odnosiła się do oficjalnego zażalenia wnoszącej odwołanie z dnia 10 grudnia 2012 r., kwestionującego – między innymi – decyzję (byłego) dyrektora z dnia 14 września 2012 r. o nieprzedłużeniu z wnoszącą odwołanie umowy o pracę. Jednak, co wynika w sposób oczywisty z samego brzmienia wspomnianego pisma, nie da się go interpretować w ten sposób. Jest to natomiast decyzja dotycząca wszczęcia dochodzenia administracyjnego w oparciu o zażalenie wnoszącej odwołanie. W dodatku w tym samym piśmie (były) dyrektor zaprzecza temu, by podjął jakąkolwiek decyzję w przedmiocie umowy o pracę wnoszącej odwołanie. Ponadto gdyby nawet podtrzymać oczywiście błędną interpretację zaskarżonej decyzji, to nadal decyzja ta jest niezgodna z prawem, ponieważ wnosząca odwołanie nie została przedtem wysłuchana (wyrok z dnia 12 grudnia 2013 r., CH/Parlament, F-129/12, EU:F:2013:203) i stanowi ona jedynie akt przygotowawczy (wyrok z dnia 16 marca 2009 r., R/Komisja, T-156/08 P, EU:T:2009:69), a jako taka nie jest oddzielnie zaskarżalna (wyrok z dnia 10 listopada 2009 r., N/Parlament, F-71/08, EU:F:2009:150; postanowienie z dnia 23 października 2012 r., Possanzini/Frontex, F-61/11, EU:F:2012:146). Zaskarżona decyzja stanowi również nadużycie władzy (wyroki: z dnia 19 października 1995 r., Obst/Komisja, T-562/93, EU:T:1995:181; z dnia 12 grudnia 2000 r., Dejaiffe/OHIM, T-223/99, EU:T:2000:292; z dnia 25 września 2012 r., Bermejo Garde/EKES, F-41/10, EU:F:2012:135) zgodnie z dowodami z akt sprawy. Można nawet kwestionować to, czy (były) dyrektor EMCDDA miał odpowiednie uprawnienia w chwili podjęcia zaskarżonej decyzji (postanowienie z dnia 25 października 1996 r., Lopes/Trybunał Sprawiedliwości, T-26/96, EU:T:1996:157). Należy pamiętać, że pozwana nie złożyła odpowiedzi na skargę, co doprowadziło do wydania wyroku zaocznego. W rozumowaniu zaskarżonego wyroku wydanego w pierwszej instancji Sąd oparł się na argumentach z odpowiedzi pozwanej wniesionej w innej sprawie (F-22/14, Gyarmathy/EMCDDA), przez co naruszył granice procedury. Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej w odniesieniu do drugiego zarzutu również jest niezgodny ze stanem faktycznym i materiałem dowodowym zawartym w aktach sprawy. Stanowi oczywiście naruszenie wymogów proceduralnych. Należy go więc uchylić oraz stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2016 r. – Düll/EUIPO – Cognitect (DaToMo)

(Sprawa T-381/16)

(2016/C 364/10)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Klaus Düll (Südergellersen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Wolff-Marting)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Cognitect, Inc. (Durham, Karolina Północna, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „DaToMo” – unijny znak towarowy nr 6 715 627

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 kwietnia 2016 r. w sprawach połączonych R 1383/2015-2 i R 1481/2015-2